

POSTANOWIENIE

31 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Góra-Błaszczkowska

na posiedzeniu niejawnym 31 stycznia 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa N. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko E. spółce akcyjnej w S.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej N. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 22 kwietnia 2022 r., VII AGa 620/21,

1. **odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
2. **zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia zobowiązanemu niniejszego postanowienia do dnia zapłaty.**
- 3.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 7 maja 2021 r. Sąd Okręgowy w Warszawie, w sprawie z powództwa N. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. przeciwko S. spółce akcyjnej w S. o zapłatę, zasądził od pozwanego S. spółka akcyjna w S. na rzecz powoda N. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 76.800 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 21 października 2018 r. do dnia zapłaty (pkt 1) i oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt 2) oraz obciążył powoda

kosztami procesu w 2 %, zaś pozwanego w 98 %, pozostawiając szczegółowe wyliczenie kosztów referendarzowi sądowemu (pkt 3).

Wyrokiem z 22 kwietnia 2022 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie, po rozpoznaniu apelacji pozwanego, zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w zakresie punktu I i III w ten sposób, że powództwo oddalił i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 5 400 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt I) oraz orzekł o kosztach procesu w instancji odwoławczej (pkt III).

W skardze kasacyjnej powód zaskarżył wyrok w całości. W uzasadnieniu wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania skarżący wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż wyrok Sądu II instancji został wydany z oczywistym naruszeniem przepisów prawa materialnego, to jest został wydany w wyniku niewłaściwego zastosowania art. 65 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 353¹ k.c. i dokonania niewłaściwej wykładni oświadczeń woli stron umowy, tj. § 11 ust. 1 pkt 4c, § 47 ust. 2 i § 48 OWU oraz niezastosowania art. 827 k.c., a wskutek tego nierozpoznania istoty sprawy, co spowodowało wydanie nieprawidłowego orzeczenia.

W odpowiedzi na skargę, pozwany wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, w przypadku przyjęcia – o jej oddalenie, a także o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W judykaturze wielokrotnie wypowiedziano się na temat charakterystyki skargi kasacyjnej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18). Wskazywano m.in., że skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń, wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń, umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej.

Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy

dokonyuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony – co należy podkreślić – wyłącznie do zbadania przesłanek, przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś do merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 lipca 2023 r., I CSK 6201/22).

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdy w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej. Chodzi więc o szczególne, kwalifikowane przypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji, dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika, a więc o sytuacje, w których wyrok może być uznany za błędny lub wadliwy. Konieczne jest zatem wykazanie, że Sąd drugiej instancji w sposób oczywisty naruszył przepis jasny i jednoznaczny, którego wykładnia i stosowanie nie budzi żadnych wątpliwości (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 1 marca 2002 r., I PKN 34/01; z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, z 26 października 2022 r., I CSK 3332/22, z 29 stycznia 2021 r., I CSK 491/20).

Po analizie zaprezentowanych w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumentów i porównania ich z motywami zaskarżonego wyroku Sąd Najwyższy nie dostrzega, by spełniona została w sprawie przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, w rozumieniu wyżej podanym.

W skardze kasacyjnej nie powołano argumentów, które mogłyby świadczyć, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w sądzie drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe.

Przyjęcie przez Sąd Apelacyjny odmiennego zapatrywania, odnośnie zaistnienia odpowiedzialności pozwanego zakładu ubezpieczeń w sytuacji pozostawienia w skradzionym pojeździe jego dowodu rejestracyjnego, zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego na tle zbliżonego stanu faktycznego (zob. w tym

zakresie wyrok z 13 maja 2021 r., IV CSKP 45/21), nieaprobowanego przez skarżącego, samo w sobie nie może przesądzać o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Nieuprawnione jest też *de facto* powołanie się w ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na naruszenie przepisów wskazanych w ramach podstaw kasacyjnych, gdyż są to dwa odrębne elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej. Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 grudnia 2022 r., I CSK 5140/22 i powołane tam orzecznictwo).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowi w istocie próbę zaangażowania Sądu Najwyższego do kolejnej weryfikacji oceny prawnej, dokonanej przez Sąd drugiej instancji, co nie jest celem postępowania kasacyjnego i nie może skutecznie uzasadniać wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ze względu na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Mając na względzie powyższe Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej, nie znajdując też okoliczności, które obowiązyany jest brać pod uwagę z urzędu w ramach przedsądu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na zasadzie odpowiedzialności za wynik sporu – na podstawie art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz w związku z § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

[SOP]

[a!]

